

Maar der nu i Indenrigsministeriets Skrivelse angaaende Seiersboernes Andragende er henvist til at gaa til Domstolene, vil jeg sige, at det er en Bei, man ikke kan gaa. Det vil ikke være nogen Domstol muligt at fælde en endelig Dom i den Sag. Det vil ikke være nogen Domstol muligt at fastslaa Bestemmelser, som ville have varig Betydning for Havneforholdene ved Brøt. De kunne være ganske gode i Dag, og absolut slette i Morgen; det er ikke muligt for nogen Domstol at afgjøre, hvilke Foranstaltninger, der ere nødvendige for at afhjælpe Manglerne. Derfor er det, at Sogneraadet paa mit Initiativ har henvendt sig til Indenrigsministeriet og nu bagefter til Rigsdagen. Jeg kan virkelig ikke forstaa, at Staten ikke skulde have Interesse i Ordningen af disse Forhold, Staten er jo Kommunikationsmidlerens naturlige Bærge, og en Kommune paa 800 Mennesker har dog virkelig et vist Krav paa at kunne faae en normal Kommunikation, saa meget mere, som de i Forveien om Vinteren ere hderst stedmoderlig behandlede, idet der kan gaa Maaneder, forinden de faae Posten. Indenrigsministeriet som Postvæsenets Overbestyrelse kan dog ikke være ligegyldig ved, hvorledes 800 Mennesker behandles fra Postvæsenets Side. Det kan ikke være disse Beboere ligegyldigt, om de faae deres Post den ene eller den anden Dag, eller de faae deres Pakkepost i havareret Tilstand, efter at den har ligget i Vandet. Og det kan ikke være ligegyldigt, om Passagererne, der ere indstrevne til Seiers falde i Vandet ved Brøj, hvilket er ſket flere Gange. Jeg kan ikke se Andet, end at Indenrigsministeriet, særlig efter at Ministeren har tilbagebetalt den Kaution, som Aktieselskabet for Saltbøt Vig's Udtørring har udredet, saaledes at Ministeriet ikke mere har Hold paa de Herrer fra Saltbøt-Vig, som Kommunikationens Bærge og Postvæsenets Overbestyrelse, har Opfordring til at afhjælpe disse Klager. Det kan jo dog ikke vedblive at lade en Del af Landet ligge blottet for Kommunikation og for en ordentlig Postgang. Jeg skal indtrængende opfordre den ærede Minister til at gjøre noget Eftertvækkeligt ud af den Anledning, som Udvalget har givet ham ved at foreslaa at henvise dette Andragende til ham.

Indenrigsministeren (Singerslev):

Jeg skal heller ikke nu lade mig friste til at komme stærkt ind paa den omhandlede Sag. Jeg skal blot med Hensyn til Kautionen bemærke, at det ærede Medlem, som kjender Sagen saa nøie, maa jo ogsaa vide, at der i saa Henseende er handlet i Over-

ensstemmelse med Sogneraadet. Forøvrigt fremgaar det af det ærede Medlems Fremstilling, at han selv erkjender, at her nærmest er Tale om et privatretligt Forhold, og at der derfor har været Jøie til at henvise Sagen til Domstolene. At Domstolene ikke skulde kunne træffe en saadan Afgjørelse, at der i Kraft af den kunde naas Noget, der er betryggende, tror jeg ikke. De tekniske Spørgsmaal behøve Domstolene ikke at afgjøre; men der kan godt komme en klar Afgjørelse af, hvad Ret er i Forholdet mellem de to Parter. Der staar i Virkeligheden to Parter: Aktieselskabet er gaaet over til et Interessentskab, og at dette holder en Forpagter er Noget, som unegtelig ikke vedrører mig. Forsaavidt jeg skal have med Sagen at gjøre, holder jeg mig til Interessentskabet, som i saa Henseende fuldkommen godt er i Stand til at gjøre Tyldest. Hvad endelig Postvæsenet angaar, er det jo ikke vist, at man, hvis Postvæsenet formener ikke at kunne befordre Post og Passagerer ad den Bei, det ærede Medlem, mener man skulde gaa, saa skulde gaa over til nye Havneforhold; saalænge man har en bestemt Kontrakt mellem de to Parter, der sikker den nuværende Havn, kan man ikke gjøre det. Det er heller ikke Staten, som anlægger den Slags Havne. Det, der ydes i den Slags Forhold, er Hjælp til Vedkommende for at faae Havneforholdene ordnede, naar det er nødvendigt; men at gjøre det, naar man har forpligtet den ene Part til at vedligeholde denne Havn, synes mig ikke ret vel kan gaa an. Paa dette Punkt vil jeg altsaa ikke komme med altfor bindende Udtalelser. Jeg skal undersøge Forholdene; men at binde mig forud til det Resultat, som den ærede Ordfører og det ærede Medlem ønsker, kan jeg selvfølgelig ikke indlade mig paa.

Ordføreren (Bust):

Overfor Alt, hvad Seirs angaar, skal jeg ikke gjøre nogen ydeligere Bemærkning. Den ærede Minister har jo lovet at undersøge Forholdene, og det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Schjøth), som har plaidet denne Sag paa et andet Sted, har jo udviklet, hvorledes den hænger sammen. Jeg vil haabe, at man vil komme til et Resultat paa en eller anden Maade til Gavn for Beboerne paa Seirs, og saa maa vi se Tiden an, hvad disse Undersøgelser ville føre til. — Lige overfor det ærede Medlem fra Sønderø (Højmark), som anbefalede Undringsforslaget til Andragende Nr. 16, som Udvalget ikke kan give sin Tilslutning, maa jeg gjøre en enkelt Bemærkning. Det er klart, at vi ude paa Landet i lang Tid have